

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci stěžovatele **K. D.**, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 1. 2007, č. j. 28 Az 64/2006 – 9,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 1. 2007, č. j. 28 Az 64/2006 – 9, byla zamítnuta žádost stěžovatele o ustanovení právního zástupce pro řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 10. 2006, č. j. OAM-957/VL-07-K01-2006, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatel nepředložil na výzvu soudu potřebné doklady k osvědčení skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti, ačkoliv byl na důsledek své nečinnosti upozorněn, a protože tak nebyl dán jeden z předpokladů, jimiž je podmíněno osvobození od soudních poplatků, nemohl soud vyhovět ani jeho návrhu na ustanovení zástupce.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil s tímto usnesením nesouhlas a namítal, že kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost odporovat ministerstvu a nemohl vyplnit formulář vzor 060 a že nepřítomnost právníka a tlumočníka vedla k jednostrannému hodnocení situace. Podle názoru stěžovatele

tak byly porušeny §§ 3, 4, 14, 15 a 17 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Dále poukázal na čl. 37 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod a § 4 a 17 správního řádu. Proto se domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Podle § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaných ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Jedná se o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se krajský soud zabýval splněním první zákonné podmínky, a když shledal, že není splněna, druhou podmínkou se již pro neúčelnost nezabýval.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinnost doložit nedostatek prostředků jednoznačně na účastníkovi řízení, aby soud mohl posoudit, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník řízení tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, uveřejněné pod č. 537/2005 Sb., NSS).

Ze soudního spisu vyplývá, že v žalobě stěžovatel požádal o ustanovení právního zástupce. Proto jej krajský soud vyzval usnesením ze dne 8. 12. 2006, č. j. 28 Az 64/2006 – 7, aby ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení tohoto usnesení zaslal zpět soudu vyplněný formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce. Současně stěžovatele poučil, že nebude-li toto ve stanovené lhůtě splněno, bude jeho žádost o ustanovení zástupce zamítnuta. Při doručování usnesení nebyl stěžovatel na uvedené adrese zastižen, proto byla zásilka dne 13. 12. 2006 uložena u držitele poštovní licence (§ 46 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.) a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl (§ 50c odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Přitom byl stěžovatel poučen, že nevyzvedne-li si zásilku do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i kdyby se adresát o uložení nedozvěděl (§ 50c odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Protože si stěžovatel zásilku v uvedené lhůtě nevyzvedl, považuje se za den doručení pondělí 18. 12. 2006 (§ 50c odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Předání usnesení stěžovateli dne 27. 12. 2006 tak nemohlo vyvolat žádné právní účinky. Ve stanovené lhůtě stěžovatel nereagoval. Krajský soud proto nepochybil, když za této situace stěžovateli zástupce neustanovil. Argumentace stěžovatele,

že kvůli špatné znalosti českého jazyka nemohl vyplnit formulář vzor 060 je podle názoru Nejvyššího správního soudu účelová. Ze soudního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel podal žalobu v českém jazyce, předmětné usnesení ze dne 8. 12. 2006, č. j. 28 Az 64/2006 – 7, převzal v pobytovém středisku, kde měl možnost požádat o kvalifikovanou radu, a zejména pokud této výzvě nerozuměl, měl kontaktovat krajský soud, což však neučinil.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť by to bylo nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu vnitra žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu